

вание въ Азия, че подбуденъ отъ честолюбieto, казваше той че дойде съ Александра за да може да възвърни въ отечеството си свойтѣ съотечественници. А като му завиждаха че бѣше придобилъ слава, та сегизъ тугизъ и го наклеветвуваха, защото се отстраняваше въобщѣ отъ поканитѣ, а въ ꙗзговоритѣ съ царьтъ се забѣлѣваше, че чрѣзъ сериозността и мълчанието си като да не похваляваше, всичко което ставаше, нито пакъ ги одобряваше; тѣй щото и Александръ относително за него каза тѣй:

*„Мразж софистикъ, който не е за себе си мудръ.“ 1*

Казваха че еднѣжъ като се случиха да бѣтатъ поканени на вечера, поканиха и Каллистена за да похвали Македонцитѣ въ врѣме на здравеца, а той толкозъ сладкоречиво говори по тойзи въпросъ щото, като станаха на крака Македонцитѣ хванаха да ржкоплескатъ, и хвърлеха вѣщи върху него. Но Александръ, споредъ както казваха, рече тѣй, и че спредъ Еврипида който зѣдумитѣ:

*„Текстъ добръ, какво чудо ако говори добръ.“*

И продължи Александръ и му рече тѣй:

„Я покажи сега силата си и въ укорението противъ Македонцитѣ, за да се поправатъ, като се научатъ

---

1) Стихъ, който не се знае отъ коя глава отъ книгата на Еврипида е зѣтъ.

2) Еѳрп. Вжж. 276.